

Paardenbloem

‘**M**eneer Rosso, raad eens wie ik in mijn hoofd heb?’

Nadia ligt op haar buik in het gras, bij de vijver. Haar papa’s Joep en Otto zijn aan het werk in de tuin: ze timmeren een vogelhuisje. Hond Gijsje scharrelt om hen heen. Meneer Rosso, Nadia’s lievelingsvis, plonst door het water, samen met de andere vissen: mevrouw Zwartjas, Dikoog, Stippie, Jippie en Pippie.

‘Nou, raad eens?’

Meneer Rosso geeft geen antwoord.

Papa Joep stopt met timmeren. ‘Meneer Rosso is lekker aan het spelen.’

‘Wij willen wel raden wie je in je hoofd hebt!’ zegt papa Otto.

‘Is het... Gijsje?’ vraagt papa Joep.

‘Nee!’ roept Nadia. ‘Het is geen beest. Maar soms wel een beetje.’ Ze wiebelt

met haar benen. Als ze met haar tenen de grassprietjes raakt voelt dat lekker kriebelig.

‘Ben ik het?’ vraagt papa Otto. ‘s Ochtends kras ik als een kraai, kra kra!’

‘Nee!’ roept Nadia weer.

‘Of ben ik het?’ vraagt papa Joep. ‘Als ik op mijn duim sla, loei ik als een koe, boeoe!’

‘Haha, neehee! Ik heb mijn juf Iris in mijn hoofd. Zij lacht soms als een varkentje, zo!’ Nadia knort even.

Nadia vindt juf Iris lief. Juf Iris draagt vaak een trui met lieveheersbeestjes erop en ze ruikt naar stroopwafels.

‘Ah, jouw juf Iris! Dat was een goed raadsel, hoor. Juf Iris zie je pas over een paar maanden, Nadia. Volgende week, als de school weer begint, krijg je eerst juf Cora. Weet je nog?’ zegt papa Otto.

‘Nee!’ roept Nadia uit. Ze springt op en loopt naar de papa’s toe. ‘Dat wil ik niet. Ik wil juf Iris!’

‘Juf Iris krijgt een baby,’ zegt papa Joep. ‘Dat had ze verteld, toch?’

‘Maar ik weet helemaal niet hoe juf Cora ruikt!’ Nadia stamp met haar voet op de grond.

‘Ach, Naadje-bospaadje! Cora... rijmt op, ehm, Flora. Dat klinkt lekker bloemig. Misschien ruikt ze wel naar viooltjes. Dat vind ik net iets voor Cora’s,’ zegt papa Otto.

‘Of naar roosjes,’ zegt papa Joep.

‘Hm. Ze ruikt vast naar paardenbloemen, die vind ik stinken!’ roept Nadia. Nu zit haar buik vol boosheid.

‘Ik vind paardenbloemen heerlijk ruiken, naar een warm weiland,’ zegt papa Joep.

‘Niet! Ze ruiken naar oude heksensoep, met glibberblaadjes!’

‘Weet je, Nadia,’ zegt papa Otto, ‘je kunt je nieuwe roze schelp aan juf Cora laten zien, die je op vakantie hebt gevonden.’

‘Misschien,’ zegt Nadia. Ze loopt terug naar de vijver.

‘Meneer Rosso!’ roept ze. ‘Ik krijg juf Cora en ze ruikt naar paardenbloem!’

Ze knijpt haar ogen dicht. Ze ziet meneer Rosso, hij speelt vissentikkertje. Met Dikoog, Stippie, Jippie en Pippie. Meneer Rosso wordt nooit afgetikt, hij zwemt het allerhardst. Aan de rand van de vijver staat een hoge paardenbloem met een dikke steel en een grijze pluizenbol. ‘Ik ben jullie nieuwe juf!’ roept de paardenbloem opeens. Heel hard. Het galmt over het water. ‘Kom maar dichterbij, ik ruik heerlijk, naar glibbergras!’ Ze buigt voorover, de pluizenbol trilt een beetje.

‘Nee, echt niet!’ roept meneer Rosso. ‘We gaan naar onze eigen juf, mevrouw Zwartjas, die ruikt nooit glibberig.’ Hij neemt een duik en...

‘Ha die Naadje-kaatje!’ klinkt een stem vanachter in de tuin. Het tuinhek rammelt.

Nadia doet haar ogen weer open en draait zich om. ‘Oma Sofie!’ Ze rent de tuin door en geeft haar oma een dikke knuffel. ‘Oma, ik krijg niet juf Iris maar juf Cora!’

‘Juf Cora, o, dat klinkt best gezellig. Wij hadden ooit een konijn dat zo heette. Dat was een lief beestje.’

Oma Sofie stapt de tuin binnen. Aan haar arm draagt ze een grote groene tas. 'Hm,' zegt Nadia weer en ze zucht diep. Ze pakt oma's hand en samen lopen ze naar de papa's.

'Hé, Joep. Ha, Otto!' zegt oma Sofie.

'Hoi, mam,' zegt papa Joep.

'Ha, Sofie. Heb je Jan thuisgelaten?' vraagt papa Otto.

'Jan is druk met zijn pompoenen. Hij heeft er wel twaalf en ze worden allemaal reuzegroot!'

'Mag ik er ook eentje?' vraagt Nadia.

'Natuurlijk,' zegt oma Sofie, 'opa heeft er genoeg.'

'Misschien een leuk idee voor in jullie schooltuintje, Nadia. Een plant met een reuzenpompoen eraan,' zegt papa Joep. 'Dan kan opa Jan die komen neerzetten.'

'Ja, jippie!' roept Nadia. 'Opa Jan bij mij op school! Hm, maar dan is juf Cora er ook.' Ze zucht nog een keer.

Oma Sofie gaat op het bankje aan de vijver zitten.

'Oma, wat heb je in je tas?' vraagt Nadia.

'Grabbel maar eens!'

Nadia steekt haar arm diep in de tas en haalt een glimmend blauw trommeltje tevoorschijn.

'Wat zit daarin?'

'Kijk zelf maar!'

Als Nadia het trommeltje openmaakt ziet ze allemaal ronde, gele koekjes. Ze snuffelt even. Ze ruiken lekker zoet.

'Dat zijn paardenbloemkoekjes. Ik heb ze vanochtend vers gebakken, neem er maar eentje.'

Aarzelend pakt Nadia een koekje en neemt een hap. Het koekje smaakt een beetje als witlof. En ook als koekje.

‘Otto, Joep, jullie mogen er ook eentje proeven, hoor. Ik heb ze gebakken met de paardenbloemen uit het weiland bij buurvrouw Roos.’

‘Lekker hè, Nadia,’ zegt papa Joep als hij een hapje heeft genomen.

‘Een beetje lekker,’ zegt Nadia. ‘Maar ik vind stroopwafels een miljoen keer lekkerder.’

‘Weet je wat we kunnen doen, Nadia?’ Papa Otto slikt zijn laatste hapje koek door. ‘We maken een juf Iris-kalender. Die gaan we dan mooi versieren en we zetten elke dag een kruisje, tot ze er weer is.’

‘Maar wat als de dagen dan op zijn?’

‘Die raken niet op! Wil jij meehelpen die te maken? Kom, dan zoeken we binnen karton uit.’ Papa Otto pakt Nadia’s hand.

Nadia loopt met hem mee. Een juf Iris-kalender klinkt best leuk.

‘Dan teken ik er schelpen op,’ zegt ze. ‘En meneer Rosso. Maar géén paardenbloemen!’

‘Wel varkentjes?’ vraagt papa Otto.

‘Ja! Knor, knor, knor,’ zegt Nadia.

